

XXI TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 22:19-23)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand Sebnale, kuninga kojaülemale ja õukonnapealikule: Ma tõukan sind alla su ametist, ja su kõrgeist seisusest paiskan ma su põrmu. Ning sellel päeval ma kutsun oma sulase Eljakimi, Hilka poja. Ma panen talle selga sinu kuue ja võotan tema niuded sinu vööga. Ja ma annan sinu ameti tema kätte ning tõstan ta isandaks Jeruusalemma elanike ja juuda koja üle. Ja ma panen Taaveti koja võtme tema õlale, nii et kui tema avab, siis keegi ei sule, ja kui tema suleb, siis keegi ei ava! Mina löön tema nagu varna seina – kindlasse kohta, ning tema saab aujärjeks oma isa soole. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 138:1-2. 3-5. 7e-8 R: 1b 1-2. 3.6. 7.8. R:3a)

R: Issand, sinu heldus kestab igavesti.

Ma tänan Sind kogu südamest,
inglite ees ma laulan ja mängin Sinule.
Sinu templi poole ma langen silmili
ja kiidan kõrgeks Su nime Sinu helduse ja ustavuse pärast.
R:

Sest kõrgeks üle kõige
oled Sa tõstnud oma nime ja töotuse.
Kui ma Sinu poole hüüdsin, Sa võtsid mind kuulda
ja rohkendasid mu hingejõu.
R:

Tõesti, Issand on kõrge ja näeb madalat,
aga kõrgi ta tunneb ära juba kaugelt.
Issand, Sinu heldus kestab igavesti,
ära jäta oma kätetööd.
R:

(Teine lugemine Ro 11:33-36)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, kui suur on küll Jumala rikkuse sügavus, kui ääretu tema tarkus. Kui uurimatud on tema kohtumõistmised ja äramõistetamatud tema teed! Jah, kes küll on lugenud Issanda mõtteid, ja kes suudaks olla tema nõuandja? Või kes on talle midagi enne andnud, et tema peaks tagasi maksma? Jah, temast ja tema läbi ja temas on kõik loodu. Temale olgu au ikka ja igavesti. Aamen.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 16:18)

Halleluuja. Sina oled Peetrus, ja sellele kaljule rajan ma oma kiriku, ning surmavalla väravad ei võida seda ära. Halleluuja.

(Evangeelium Mt16:13-20)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Jeesus tuli Filippuse Kaisarea aladele, küsis ta oma jüngritelt: “Kelleks inimesed mind, Inimesepoega, peavad?” Ja nemad vastasid: “Mõned peavad sind Ristijaks Johanneseks, teised Eelijaks, mõned aga Jeremiaks või mõneks teiseks prohvetiks.”
Siis küsis ta nende käest: “Aga teie, kelleks teie mind peate?” Siimon Peetrus vastas: “Sina oled Messias, elava Jumala Poeg.” Jeesus kostis talle: “Õnnis oled sina, Siimon Joona poeg, sest seda pole sulle ilmutanud ei liha ega veri, vaid minu Isa, kes on Taevas! Ja mina ütlen sulle: sina oled Peetrus (see on Kalju), ja sellele kaljule rajan ma oma kiriku, ja surmavalla väravad ei võida seda ära. Mina annan sulle taevariigi võtmed, ja mis sa iganes maa peal seod, see on taevas seotud, ja mis sa maa peal lahti päästad, see on taevas lahti päästetud.”
Siis keelas ta oma jüngreid kellelegi rääkimast, et tema ongi Messias.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, sel ajal – see tähendab kohe nüüd praegu – räägib teile isa Rein – see tähendab mina – ühe tähendamissõna. Kuna ma olen ainult inimene ja pole volitatud taevariigi kohta midagi põhjapanevat ütleva, siis pean alustama nii:

“Maailm on maaisanda sarnane, kes andis talusid rendile. Aga tema oli väga rikas ja talle kuulus palju maad ja talusid. Juhtumisi unustas ta ühe oma taludest, et ka see temale kuulub, ega nõudnud

rentnikult selle eest maksu tasumist. Nii pidas rentnik peenikest naeru ja elas seal kuni oma surmani, ilma et omanik oleks saanud sellest talust vähimatki kasu. Kui nüüd maaisandale tulebki lõpuks meelde, et see talukoht temale kuulub, siis kellele kuulus talu seal asunud rentniku eluajal tegelikult?”

Jah, kas pole meiegi vahel selle maaisanda sarnased, kes loodavad liiga kindlalt selle peale, et me oleme Jumala rahvas ja et meie hing kuulub Jumalale... Või äkki peaksime ikka endalt küsima, kas pole me oma surematut hinge ehk unustanud, nii et see on märkamatu kellegi teise poolt tasuta rendile võetud?...

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimloomusele on omane nii õppimine, teadmine, kui unustamine. Päril esmased algteadmised saab inimene juba varases lapseas, nii et hilisematel eluperioodidel peab ta oma lapsetarkusi väga sageli ümber hindama. Õppimine on seega suures osas just juurdeõppimine – uute teadmiste kõrvutamine, vastandamine ja kohandamine sellega, mida inimene arvas seni teadnud olevat.

Sarnase asjade käigu tunneme ära ka apostlite vastuses Jeesusele: “Mõned peavad sind Ristijaks Johanneseks, teised Eelijaks, mõned aga Jeremiaks või mõneks teiseks prohvetiks.” See tähendab, et inimeste oletused toetuvad nende eelteadmistele ja tähelepanuvõimele. Ning kui Jeesus küsib oma jüngritelt, kelleks nemad ise teda peavad, siis vastab Peetrus kõigi eest, et nemad peavad teda Messiaks. Miks? Aga sellepärast, et nemad olid kõiki tema imesid pealt näinud. Samuti oli Jeesuse õpetuse meelevälg neid veennud, et tema missioon oli midagi enamat kui pelgalt ühe prohveti oma, kes hoiatab jumalarahvast mõne akuutse ohu eest, nagu neid teati Vanast Testamendist.

Kuid kindlasti võitles Peetrus ka iseendas kogu tema varasemas elus talle pandud kogemustega – kahtlusega, et imesid ju tegelikult ei juhtu, ning kuidas saaksin mina, vaene kalur, olla nüüd äkki oma rahva või lausa kogu inimkonna ajaloo tulipunktis. Peetrus oli apostlitest esimene, kes suutis mõista, kui suures osas oli maailm tema jaoks muutunud.

Armsad õed ja vennad, me kõik teeme järeldusi selle pinnalt, mida arvame teadvat, ja meid kõiki kammitseb teatud konsistentsiprintsiip – see tähendab, soov toetuda oma minevikukogemustest kogutud tarkusele, ning leida samas oma senisele käitumisele ratsionaalne põhjendus: et kui mina kord juba nii käitusin, siis peab see olema igal juhul õige. Seega, kui me hakkame mõtlema kõigele,

mida oleme teinud elus valesti, siis märkame sageli, kuidas meie kahetsus on tasahilju muutunud eneseõigustuseks, nagu meie tehtud vead ei olekski vead, vaid lihtsalt õnnetute juhuste tulemus. Kuid paraku sisaldab meeleparandus ka juurde õppimist, enese mitte ainult patuseks, vaid ka rumalaks tunnistamist, oma seniste kogemuste, teadmiste ja veendumuste ümberhindamist.

Sellepärast paneb Jeesus meid aina proovile; ta saadab meile katsumusi, et me avaksime oma silmad nägema elavat Jumalat, kes teeb kõik uueks. Tema tarkuse varal peame püüdma oma elu üha ümber hinnata, et olla valmis temale vastu minema. Aamen.